

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24538/2024
22.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Секулић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Живко Берћан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2286/24 од 08.08.2024. године, у седници одржаној 22.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2286/24 од 08.08.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2286/24 од 08.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Основног суда у Бечеју П 357/2020 од 21.05.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете настале на путничком возилу марке ... власништво тужиоца, исплати износ од 430.534,20 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, а одобијен је захтев преко досуђеног за тражену законску затезну камату од 15.04.2024. године до дана пресуђења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавеже тужени да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 6.529,20 динара на име накнаде трошкова вађења нових докумената и куповине комплета прве помоћи. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 226.347,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2286/24 од 08.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу одлуке о главном захтеву (делу става првог изреке) и одлуке о трошковима поступка, (став трећи изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете која је настала на путничком возилу тужиоца, и побијаном пресудом је усвојен тужбени захтев и одлучено о накнади штете коју је тужени у обавези да надокнади тужиоцу као извршилац кривичног дела које је за последицу имало насталу штету. Имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, те како се ради о парници ради накнаде штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП. По налажењу овог суда, побијана одлука је донета уз примену одговарајућег материјалног права, и не постоји потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе чланова 154, 158. и 159. Закона о облигационим односима. Нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари и околностима конкретног случаја, донели одлуку у складу са судском праксом и правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом.

На основу изнетог Врховни суд налази да у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, из чега произилази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, ради накнаде имовинске штете поднета је 09.09.2020. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 430.534,20 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност

предмета спора побијеног дела не прелази не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**